

— Порто Романо, одговарају они озбиљно и продужавају рад.

После непуног часа јављамо да смо ту и г. Гиларди долази да нас одведе претседнику. Он је црн од сунца и не зна се шта му је црње кожа или брада. Док је Ахмет-бег црвен као рак, здрав и увек љубазан. Седамо на столице на мосту, ту над морем и разговарамо прво утроје, па онда г. Лазаревић одлази да се и даље купа, а ми продужавамо разговор сами безмало два часа. Нисмо се одавно видели, па увек има шта да се прича.

— Можда бисте хтели да што објавим у облику интервјуа?

— А шта бих имао да кажем? Оставите!

И тако остављам. Док претседник без увијања излаже пријатељски своје мисли, рад до сада, намере, уколико то наравно може да се каже. И са свога је гледишта у праву. Јер кад једну књигу не можете да добијете у књижари г. Геце Кона, одете прекопута до г. Цвијановића да је тамо потражите. А не значи то и вашу обавезу да ћете увек тамо куповати.

Завреме разговора уђе изненада један официр с корбачем у руци, па кад угледа претседника сакри брзо корбач за леђа и лагано га спусти да склизне низа зид. Време је ручку и претседник позива нашег посланика с госпођом и мене да му будемо гости. Постављено је у једној од оне две собе. У челу је госпођа, десно ја и г. Лазаревић, лево претседник и г. Гиларди. Служи један Рус. Прозори су широм отворени и надалеко се пружа видик од мора и сунца. Сви су учесници сем мене у костимима за купање с обученим пижамама. Знам да љубазне читатељке интересује шта је све служено. Дакле за ручак имамо макароне, пржену рибу, грашак с овчетином, пуњене паприке, крофне преливене слатком и лубенице. При поласку претседник нам поклања извесну количину рибе малочас ухваћене и неколико дивљих пловака.

— Порто Романо је, вели Ахмет-бег, порушио султан Бајазит, али не син Муратов што је имао Лазареву кћер за жену, већ Бајазит Други. Град му је може бити